

Fővárosi Ítéltábla

8.Pf.20.492/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Kummer Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe., ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe.) felperesnek – a Dr. Kovács Lóránd Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe., ügyintéző: dr. Kovács Lóránd ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe.) alperes ellen – személyiségi jog megsértésének megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. május 9. napján kelt 2.P.23.011/2021/9. számú ítélete ellen az alperes 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Köteles az alperes az államnak külön felhívásra megfizetni 40.000 (Negyvenezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes, mint a www.portál internetes sajtótermék kiadója 2021. június 29-én tette közzé az „cikk címe” című cikket, melyben az alábbiakat közölte:
„felperes kampányát a párt pénzelte.

Van azonban egy párt2 képviselő, akit a pálfordulás előtt sem zavart a párt jelenléte: felperesről ugyanis kiderült, hogy kampányát a települési időközi választáson 2015-ben személy1 ügyvédje, személy2 támogatta anyagilag. Ugyanebben az évben osztott meg – a portál2 akkori beszámolója szerint a „leggusztustalanabb” – rasszista cikket a párt2 politikus, az egyik például arról szólt, hogy „a cigányságot a zsidók biológiai fegyverként használják.”

Így nem meglepő, hogy felperes hat év után ismét élvezi személy1 támogatását.”

[2] A fentieket az alperes több sajtótermékben is közzétette a felperesről, mely miatt az alperest a bíróság több alkalommal elmarasztalta a felperes jóhírnevének megsértése miatt. A fent idézett cikk miatt az alperes 2021 szeptemberében sajtó-helyreigazítást tett közzé.

[3] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette jóhírneve védelméhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett www.portál portálon 2021. június 29-én „cikk címe” címmel megjelent cikkben annak valótlan állításával, hogy a 2015. évi települési időközi választási kampányát a párt pénzelte, illetve személy1 ügyvédje személy2 anyagilag támogatta. Kérte, hogy a törvényszék az alperest kötelezze 500.000 forint sérelemdíj megfizetésére, valamint marasztalja perköltségében.

[4] A felperes előadása szerint 2005 áprilisában egy települési központú, egyéni választókerületben tartott országgyűlési képviselő-választás nyerteseként szerzett a párt2 (párt2) színeiben parlamenti mandátumot. E választáson a kormánypártok, továbbá a baloldal jelöltje is önállóan mérettette meg magát. Az alperesi valótlan tényállításokkal szemben dr. személy2, aki a párt3 színeiben politizált, a felperesnek sem a 2015-ös időközi országgyűlési, sem más kampányát nem támogatta, sőt épp az egyik konkurens jelölt, személy3 mellett végzett kampánytevékenységet, s közéleti tevékenysége során a közelmúltban is a párt2kal szemben szólalt fel. a párt a párt2kal konkurens jelölőszervezet volt, melytől ugyancsak nem kapott pénzbeli támogatást sem a felperes, sem a pártja. A felperes előadta, hogy pártjának mindössze annyi kapcsolata volt személy2val, hogy a párt egyik politikusát, mint alperest képviselte személyiségi jogi perben a párt2kal szemben. A kereset szerint az alperes tisztában volt állításai valótlanásával, mivel több, általa üzemeltetett portál szerkesztőségét sajtóhelyreigazítási perekben elmarasztalták, az alperes a www.portál. sajtótermékben is közzétette a helyreigazítást. Álláspontja szerint az alperes célja a felperes személyével szembeni lejáratás volt, a közvélemény előtti hiteltelenítése, és ezt a megyében a legnagyobb olvasottsággal bíró hírportálon közzétett cikkel elérte, így a sérelemdíj reparációs funkciója mellett annak repressziós jellegére is nagy hangsúlyt helyezett. A jogsértés tárgyi súlyát találta kiemelkedőnek, annak a felperesre, és különösen az olvasókra, a felperes környezetére és a választókra gyakorolt hatását emelte ki.

[5] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a sérelmezett közlések objektíve sértő tényállást nem tartalmaztak. Nem vitatta, hogy azokat bizonyítani nem tudja, így ennek jogkövetkezményeit viseli, azonban azt hangsúlyozta, hogy a közlések kapcsán helyreigazítást már közzétett. Hangsúlyozta, hogy a felperes politikai szereplő, ezért éles bírálatok, állítások

megfogalmazhatók vele szemben, ezért mérlegelés tárgya, hogy a felperes politikai értelemben vett jóhírneve a közzétett tényállítások következtében csorbult-e. A sérelemdíjat összecszerűségében eltűzottnak tekintette, mert az álláspontja szerint nem áll összhangban a felperest ért sérelemmel és a felróhatósággal. A 36/1994. (VI.24.) AB határozatban foglaltakra utalva kifejtette, hogy a politikai véleménynyilvánítás fokozott védelmet élvez, mind a közűgyekben megfogalmazott értékítéletek, mind tényállítások kapcsán. Közéleti témájú jogsértések kapcsán mérsékelt összegű sérelemdíjat tartott indokoltnak, hivatkozása szerint a bírői mérlegelésnek ki kell terjednie a közléssel érintett személynek okozott hátrány és a közlés konkrét hatásai vizsgálatára is. Álláspontja szerint nemvagyoni hátrány a cikkek témájára és politikai környezetére tekintettel nem érte a felperest, a tényállítások a társadalmi megítélését nem csorbították.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnev védelméhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett www.portál portálon 2021. június 29-én „cikk címe” címmel megjelent cikkben annak valótlan állításával, hogy a 2015. évi telepűlési időközzi választási kampányát felperesnek a párt pénzelte, illetve személy1 ügyvédje, személy2 anyagilag támogatta. Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 500.000 forint sérelemdíjat, valamint 38.100 forint perköltséget. Arra is kötelezte az alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 36.000 forint eljárás i illetéket. Határozatát Ptk. 2:42. § (2) bekezdésére, 2:43. § d) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára és 2:52. (1)-(3) bekezdéseire alapította.

[7] A törvényszék álláspontja szerint az alperes a felperes becsűlethez és jóhírnevhez fűződő jogát is sértette, ugyanis a sérelmezett sajtóközlemény közűgyekben való véleménynyilvánításnak minősűl és az tényállítást tartalmazott. Kiemelte, hogy maga az alperes is elismerte, hogy a kifogásolt tényállítások valóságtartalmát nem tudja igazolni. A PK 12. számű állásfoglalás és a bizonyíthatósági teszt alapján az elsőfokú bíróság a sérelmezett közléseket tényállításnak minősítette, melyek álláspontja szerint nem tekinthetők lényegtelennek, s azokat a felperesre nézve súlyosan jogsértőnek minősítette, ugyanis dr. személy2 egy másik párt politikusa, továbbá bünszervezetben elkövetett büncselekménysorozat feltételezett elkövetőjeként szerepel a köztudatban, attól függetlenül, hogy vele szemben ítéletet még nem hoztak. Köztudomásűnak tartotta, hogy a párt komoly ellenfele volt a párt2nak, annak ellenére, hogy utóbb szövetségre léptek. A 7/2014. (III.7) AB határozat nyomán az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy közszereplőről valótlan és sértő kijelentéseket tenni akkor sem lehet, ha erre közéleti vita keretében kerül sor, a közlésekre tehát a véleménynyilvánítás szabadsága nem terjed ki.

[8] A törvényszék a kifogásolt közlések kapcsán kifejtette, hogy azok az Smtv. 13. §-a szerinti kiegyensűlyozott tájékoztatás követelményének sem feleltek meg, alaptalan állításokat közvetítették az olvasók felé, egy politikus hitelességét alapjaiban kérdőjelezték meg, amellyel szemben a sajtó-helyreigazítás közzététele nem nyűjt kellő kompenzációt. A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság a jogsértés tényét megállapította, továbbá indokoltnak tartotta – az eset összes körűlményei alapján – a kereset szerinti sérelemdíjban való marasztalást is azzal, hogy a sérelemdíj a személyiségi jog megsértésének nem automatikus jogkövetkezménye.

[9] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a hátrányt a felperesnek nem kell bizonyítania, továbbá a sérelemdíj mértékének meghatározásánál az eset összes körülményeit vizsgálni kell. Így figyelembe vette, hogy egy előzetes letartóztatásba helyezett személy általi, jogosulatlan kampánytámogatással hozta összefüggésbe az alperes a felperes személyét, ezáltal a felperes politikai tevékenységét érte támadás. A 36/1994. (VI.24.) AB határozat alapján a törvényszék rámutatott, hogy a politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme mind a közügyekben megfogalmazott értékítéletekre, mind az e körben tett tényállításokra vonatkozik. Kifejtette, hogy a demokratikus közéletet alakító politikusok szabad bírálata a társadalom tagjainak alapvető joga, így a közéleti témájú jogsértés esetén a bírói gyakorlatnak a sérelemdíj összegszerűsége tekintetében mértéktartást kell tanúsítania. Mindemellett figyelembe vette, hogy az alperes több, általa üzemeltetett sajtóorgánumban leköszölte a sérelmes hírt úgy, hogy a bíróság már korábban megállapította az alperes eljárásának jogellenességét. Mindezekre tekintettel a sérelemdíj preventív funkcióját előtérbe helyezve az elsőfokú bíróság az 500.000 forint összeget nem találta eltúlzottnak.

[10] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjai alapján annak megváltoztatását és az elsőfokú bíróság által a felperes javára megállapított sérelemdíj mellőzését kérte.

[11] A sérelemdíjat továbbra is eltúlzottnak találta arra hivatkozással, hogy a politikai közszereplő felperest ért sérelemmel az nem arányos, a felperest ért köztudomású hátrány kompenzációjára a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint nem alkalmas. Előadta, hogy a felperes a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon kívül más hátrányokat nem bizonyított, így álláspontja szerint a köztudomású, általános élettapasztalatok alapján bekövetkező hátrányok alapján kell annak összegszerűségét meghatározni. Kiemelte, hogy a jogsértőként értékelt állítások közös jellemzője, hogy nem a felperes személyét minősítik, hanem kifejezetten politikai tevékenységére vonatkoztak, emellett a közvélemény a felperes vonatkozásában újra megjelenő állításokat már eleve fenntartásokkal kezeli, kellő távolságtartással értékeli, ezáltal a felperesnek okozott hátrányt is degradálja. Ekként az alperes fellebbezési álláspontja szerint az átlagolvasót a felperesről való értékítélet alkotása során a közlések nem befolyásolták.

[12] Hangsúlyozta a fellebbezés, hogy a sérelemdíj, mint magánjogi szankció elsődlegesen vagyoni elégtétel, kompenzáció célját szolgálja, és csak másodsorban magánjogi büntetés. A sajtó-helyreigazítás funkciója az érintett jóhírnevének védelme, a megítélésén esett csorba kiküszöbölése, mely a felperes által elszenvedett csekély hátrányt immáron teljes mértékben kompenzálta. Erre tekintettel a közlések hátrányos következményeit a felperes csak rövid ideig volt kénytelen elviselni az alperes fellebbezési álláspontja szerint, és a helyreigazítással teljes körű elégtételben részesült. Kifejtette emellett, hogy a kompenzációs és preventív funkció nem különíthető el élesen és ez utóbbi a perbeli esetben nem érvényesülhet hangsúlyosan, ennek nem áll fenn értékelhető indoka. A magánjogi büntetés funkció csak abban az esetben juthat kiemelt szerephez, ha a jogot sértő fél kiemelkedő, szándékos sérelmet okoz, ami a perbeli esetben nem valósult meg.

[13] Arra is hivatkozott az alperes a fellebbezésében, hogy a felperes ugyanazon a napon megjelent, azonos közlések nyomán 11 db, az alperes által kiadott sajtótermék vonatkozásában indított jóhírnév megsértésének megállapítása iránt peres eljárást, és perenként 500.000 forint sérelemdíjat kíván érvényesíteni. Az alperes álláspontja szerint a felperesi sérelem összegében meghatározott kompenzációja nem lehet magasabb, mint a legelső perben, a Székesfehérvári Törvényszék 26.P.20.221/2021/10. számon meghozott és a Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Pf.I.20.045/2022/6. számú ítéletével jóváhagyott, jogerősen megítélt 500.000 forint sérelemdíj. A felperes tehát már kompenzációban részesült, így további sérelemdíjra vonatkozó igénye megalapozatlan.

[14] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, valamint az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján, 15.000 forint + áfa összegben. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a feltárt tényállásból és bizonyítékokból okszerű következtetéseket levonva, az anyagi és az eljárásjogi szabályoknak megfelelően hozta meg ítéletét, ezért a Pp. 369. § (3) bekezdés c)-d) pontjai alapján előterjesztett fellebbezés megalapozatlan, az ott írt felülbírálati jogkörök jelen esetben nem gyakorolhatók. A felperes kiemelte, hogy a fellebbezés által kizárólagosan támadott sérelemdíj csak abban az esetben lenne megváltoztatható, ha kirívóan okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó mérlegelésen alapulna. Okszerűtlen következtetésre azonban az elsőfokú bíróság nem jutott, így felülmérlegelésre a BH2013. 199. II. számon közzétett ítélet nyomán nincs lehetőség. Azzal is érvelt, hogy az elsőfokú eljárás során a sérelemdíj büntető funkciójával kapcsolatos érdemi előadást az alperes nem tett, így a fellebbezésben felhozott ezen védekezésre a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárás során sincs lehetősége. A felperes a fellebbezési ellenkérelmében a sérelemdíj preventív funkciójának hangsúlyozta, előadva, hogy az alperes annak ellenére követett el azonos jogsértést azonos személy sérelmére, hogy a jogsértő közlés megjelenését megelőző néhány hónapban háromszor is jogerős bírósági ítélet marasztalta el őt, így indokolt mind a társadalmi elmarasztalás, mind az azt tükröző sérelemdíj megfizetésére kötelezés.

[15] Fellebbezéssel nem volt támadott az elsőfokú bíróság ítéletének jogsértést megállapító része, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 385. § (5) bekezdése alapján nem érintette.

[16] A fellebbezés nem megalapozott.

[17] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással és az abból levont ténybeli és jogi következtetésekkel az ítéltábla minden tekintetben egyetértett, ezért az elsőfokú ítélet fellebbezett – sérelemdíjra vonatkozó – részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján, annak helyes indokainál fogva hagyja helyben. Az ítéltábla kizárólag a fellebbezés nyomán mutat rá az alábbiakra.

[18] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire a kártérítés szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén felül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. Ekként a sérelemdíj mértékének, azaz összegszerűségének bizonyítására ugyanezen § (3) bekezdésében megjelölt tények előadása esetén kell sort keríteni.

[19] Mindezekből az következik, hogy a sérelemdíjra való jogosultságnak nem feltétele, hogy a felperes akár a jogsértés súlya, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértésnek reá és környezetére gyakorolt hatása mellett, vagy akár önmagában, kizárólag arra hivatkozzék, hogy személyét milyen sérelem érte, milyen társadalmi elutasítással, rosszállással szembesült és az rá milyen hatást gyakorolt. Nem a jogsértésből eredő köztudomású, az általános élettapasztalatok alapján bekövetkező hátrányoknak van tehát jelentősége, hanem annak, hogy a felperesről közzétett valótlan tényállítások mennyiben voltak alkalmasak arra, hogy valótlan és sértő voltuknál fogva a felperesről alkotott társadalmi értékítéletet hátrányosan befolyásolják.

[20] Az ítéltábla egyetért azzal az állásponttal, hogy a felperes közéleti szereplőként a személyére vonatkozó valótlan tényállításokat tűrni nem köteles, és ezen tűrési kötelezettség hiányát a választásokra vonatkozó közlés, mint közérdeklődésre számot tartó eseményről szóló beszámoló nem befolyásolja. A fellebbezésben foglaltakkal szemben a felperest kifejezetten közéleti szereplésére vonatkozóan érintő, valótlan tényállítások ismétlődő megjelenése nem azt váltja ki, hogy a médiafogyasztó a közölteket fenntartásokkal kezelné, épp ellenkezőleg: az ismételt közlések fokozzák a közlés hitelességének érzetét, a médiafogyasztó azonosulását, így valótlan tényállítások esetében a jogsértés súlyát is. A fellebbezésben foglaltakkal szemben ezek tehát nem az olvasóközönség közönyét váltják ki.

[21] E vonatkozásban az ítéltábla jelentőséget tulajdonított annak, hogy a perbeli közlés 2021 júniusában jelent meg a portál portálon és emiatt a felperes 2021 decemberében indította meg az alapul fekvő elsőfokú peres eljárást. Ehhez képest már 2021. április 1-én jogerőre emelkedett a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.20.183/2021/5. számú ítélete folytán a Fővárosi Törvényszék 2020. decemberében hozott 28.P.22.149/2020/9. számú ítélete, mely az alperesi jogelőd által üzemeltetett www.faktor.hu internetes hírportál 2018. április 2-i közlése kapcsán állapította meg a jogsértést és marasztalta az alperest 400.000 forint sérelemdíjban. A Fővárosi Ítéltábla továbbá 2021. március 16-án hozta meg 2.Pf.20.013/2021/7. számú ítéletét a www.ripost.hu portálon 2018. április 1. napján közzét valótlan tényállítások miatt a jogsértés megállapítása és 300.000 forint sérelemdíj tárgyában. Hasonlóképpen, 2021. február 16-án született a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.744/2020/5. számú ítélete a Lokál című napilapban és a lokal.hu internetes sajtótermékben 2018. április 4-én közzétett valótlan tényállítások miatt, megállapítva a felperes jóhírnevének megsértését és az alperest 400.000 forint összegű sérelemdíj megfizetésére kötelezve. Emellett a felperes csatolta a Fővárosi Törvényszék 2021. augusztus 3. napján kelt 40.P.21.863/2021/7. számú ítéletét is, mely a magyarnemzet.hu portálon megjelent közlés helyreigazítására kötelezte a nevezett sajtótermék szerkesztőségét.

[22] Az ítéltábla ugyancsak nem értett egyet a fellebbezés azon érvelésével, miszerint a sérelemdíjnak csak másodlagos funkciója a magánjogi büntetés jelleg, ugyanis az adott tényálláshoz igazodva kell a bíróságnak a sérelemdíj egyes funkcióinak érvényre juttatását biztosítania. A sajtó-helyreigazítás funkciója valóban az érintett személy jóhírnevének védelme, azonban azt azáltal éri el, hogy az adott sajtótermék olvasóinak, azaz a médiafogyasztóknak hozza tudomására, hogy a támadott sajtóközleménynek mely tényállítása valótlan, megalapozatlan, illetve mely közlése tüntet fel valamely való tény hamis színben, és ehhez képest - a felperes keresetéhez igazodva - kerül sor a való tények közzétételére is. A sajtóperben hozott ítélet nem tekinthető ítélt dolognak személyiségi jogi per szempontjából.

[23] Nem helytálló az az alperesi érvelés sem, hogy valamely csekély felperesi hátrány kompenzálására az alperesi sajtó-helyreigazítás teljes mértékben alkalmas lenne. Az ebbéli alperesi érvelés több oknál fogva sem helytálló. Egyrészt mivel a felperes előadása szerint két hónap telt el a cikk megjelenésétől a helyreigazítás közléséig, ez idő alatt az internetes sajtóterméket rendkívül széles olvasóközönség megismerhette, másrészt erre az elsőfokú eljárás során az alperes nem hivatkozott.

[24] Az ítéltábla mindemellett nem osztotta a fellebbezési ellenkérelem azon érvelését, miszerint annak ténye, hogy a per tárgyát képező cikk a közösségi médiában megjelent, a helyreigazítás azonban nem, valamilyen módon fokozza a felperest ért sérelmet. A felperes keresete ugyanis nem az alperes közösségi médiában tett, vagy ott megismételt közléseit érinti, hanem kizárólag az adott internetes sajtótermék tartalmából fakadó jogsértés a per tárgya. Ezt a körülményt azonban, mint a fent megjelölt sajtótermékekben történt megelőző közléseket, a sérelemdíj összegszerűségének megállapítása során kell figyelembe venni, mégpedig azért, mert indokolt a sérelemdíj represszív funkciójának fokozott érvényre juttatása. Lényeges, hogy a sajtó-helyreigazítás funkciója a fellebbezésben foglaltakkal szemben nem az elégtétel, míg a sérelemdíjnak nem vitatottan van ilyen funkciója. A fellebbezésben foglaltakkal szemben a hangsúlyt nem a sérelemdíj kompenzációs és preventív funkcióinak elkülönítésére kell helyezni, hanem arra, hogy a tényálláshoz igazítottan annak egyes funkciói a megfelelő súllyal kerüljenek alkalmazásra. Ezáltal az elsőfokú bíróság indokoltan helyezett hangsúlyt a preventív, sőt magánjogi büntetés, azaz represszív funkciók érvényesülésére.

[25] Ugyancsak nem hivatkozott az elsőfokú eljárás során az alperes arra, hogy 11 db alperesi sajtótermék vonatkozásában indított pert a felperes, és kizárólag az első perben megítélt 500.000 forint illeti meg, mint egyösszegű sérelemdíj. Ez az új tényelőadás a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján nem megengedett. Az alperes írásbeli ellenkérelemében a tárgyaláson perfelvételi szakban nem adott elő érvelést a sérelemdíj magánjogi büntetés funkciójával összefüggésben, sem pedig azzal kapcsolatban, hogy a www.feol.hu internetes oldalon közzétett tartalom kapcsán megítélt sérelemdíj összege alkalmas lenne a jelen perbeli közlés folytáni jogsértés ellentételezésére. Emellett nem jelölt meg olyan körülményt sem, amely a sérelemdíj mellőzését megalapozná.

[26] A felperes adott alperessel szemben több sajtótermékében közzétett azonos, valótlan tényállítások folytán több perben érvényesítette igényét, ennek pedig az az alapja, hogy az alperes rendszeresen tette közzé ugyanazokat az általa ismertén valótlan és bizonyítani nem is kívánt tényállításokat a felperesről, hosszú időn keresztül, több sajtótermékben, ezáltal az egyes sajtóorgánumok olvasóközönségei elé tárva azt. Mindezek alapján a felperes személyiségi joga a széles körű tájékoztatás révén szenvedett sérelmet, azaz a közlések oly módon váltak alkalmassá arra, hogy a felperes társadalmi megítélését, közéleti szereplőként végzett tevékenységét hiteltelenné tegyék, hogy a legutóbbi, azaz 2021 júniusában megjelent és jelen eljárás tárgyát képező közlések kapcsán indokolt a sérelemdíj visszatartó erejének érvényre juttatása is.

[27] A Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjában írt felülmérlegelés tehát nem volt indokolt, ugyanis a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést levonni nem lehet, a megállapított tények másként történő minősítésére sincs ok, továbbá nincs indoka annak, hogy az ítéltábla jogszabálysértés megállapítása hiányában is felülmérlegelje az elsőfokú bíróság döntését. Az elsőfokú bíróság az eset valamennyi releváns körülményére tekintettel helytállóan állapította meg az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét 500.000 forintban, mely az elkövetett jogsértéssel arányban áll és megfelel a bírói gyakorlatnak.

[28] A fentiek tükrében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására a fellebbezés következtében sem látott okot, ezért – annak nem fellebbezett részét nem érintve – az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezését a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése szerint, helyes indokai alapján helybenhagyta.

[29] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a felperes a másodfokú eljárásban teljes egészében pernyertes lett. A jogi képviselővel eljáró felperes fellebbezési ellenkérelmében költségeit a 32/2003. (VIII.22) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján számította fel, igényétösszepszerűen megjelölte. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az alperest ennek megfelelően kötelezte a felperes részére másodfokú perköltség megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdésében írtak alapján.

[30] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének f) pontja értelmében a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján számított fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-án alapul.

[31] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. november 3.

Dr. Mózsik Tímea s.k.
a tanács elnöke

Dr. Karaszi Margarita s.k.
s.k.
előadó bíró

Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann
bíró